

EEN TRUCJE VAN DE VERBEELDING

SASHA URBAN SERIE: BOEK 4

DIMA ZALES

Dit is een fictief boek. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt, en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, zakelijke vestigingen, evenementen of locaties is puur toeval.

Copyright © 2023 Dima Zales en Anna Zaires
www.dimazales.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Behalve voor gebruik in een recensie, mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden gereproduceerd, gescand of in gedrukte of elektronische vorm worden verspreid.

Gepubliceerd door Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Omslag door Orina Kafe
www.orinakafe.design

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789464807592

HOOFDSTUK EEN

DE STOMME DEURBEL GAAT.

Door mijn nog gesloten oogleden zie ik de zonnestralen door het raam gluren. Wat betekent dat hoewel ik het gevoel heb dat ik net naar bed ben gegaan, het al ochtend is.

Wie er ook voor de deur staat, is niet zo onredelijk als ze lijken.

“Felix!” schreeuw ik zonder mijn ogen te openen. “Kun je de deur opendoen?”

“Hij is naar zijn werk gegaan,” zegt Fluffster in mijn hoofd, en ik kan hem bijna horen zeggen, “In tegenstelling tot sommige mensen.”

“En hoe zit het met jou?” Ik trek de dekens over mijn hoofd. “Kun jij opendoen?”

“Ik?” Verwarring vervangt Fluffsters attitude. “Ik kan met deze kleine pootjes de deur niet opendoen.”

We weten allebei dat zijn ‘kleine pootjes’ in gigantische klauwen kunnen veranderen die kunnen

verscheuren en doden, maar ik ga niet in discussie. In plaats daarvan open ik met tegenzin mijn ogen en gooi de deken van me af.

Ja, het is overdag.

Mopperend sta ik op, trek een badjas aan, stap over Fluffster heen en ga naar de voordeur.

Terwijl ik loop, wordt de reden voor mijn slaperigheid duidelijk.

Ondanks mijn hoop was mijn slaap *niet* droomloos. Ik heb nachtmerries gehad over gangsters die onder mind-control stonden en die me probeerden te vermoorden. Wat nog erger was, is dat sommige dromen over mij en mijn baas gingen terwijl we ons in compromitterende posities bevonden — en ik heb het niet over de aandelen in onze portefeuille.

“Wie is daar?” vraag ik hees door de deur.

“Ik ben het, Rose.”

Het kijkgaatje bevestigt dat het waar is, dus ontgrendel ik de deur.

“Hoe laat is het?” vraag ik, terwijl ik in mijn ogen wrijf.

“Oh hemeltje.” Mijn oudere buurvrouw knippert met haar zwaar opgemaakte wimpers. “Heb ik je wakker gemaakt?”

“Het is acht uur ‘s ochtends,” zegt Fluffster, vermoedelijk in onze beide hoofden. “Sasha komt te laat op het werk.”

Verdorie. Na alles wat er gebeurd is, ben ik vergeten om mijn wekker te zetten.

“Nero gaat me vermoorden,” mompel ik. “Ik kom op mijn eerste dag dat ik terug ben te laat.”

“Oh.” Rose ziet er terneergeslagen uit. “Ik wilde je iets vragen...”

Adrenaline valt mijn slaperigheid aan. “Wat is er aan de hand? Is er iets gebeurd?”

“Nee, dat is het niet.” Ze kijkt me schuldig aan, en kijkt dan naar Fluffster. “Wat dacht je ervan om naar mijn appartement te komen voordat je naar je werk gaat, en dat ik je dan ontbijt zal geven?” stelt ze voor. “Je hebt goede voeding nodig.”

Ik bijt op mijn lip, me bewust van de tijd. “Ik weet dat er niet zoiets bestaat als een gratis ontbijt.”

“Nu laat je het klinken alsof ik gewetenloos ben,” grinnikt ze. “Ik wilde je alleen om een kleine gunst vragen.”

“Goed dan. Geef me even een momentje.” Ik moet wel eten.

Ze schuifelt weg en ik doe de deur dicht.

“Waar denk je dat dat over gaat?” vraagt Fluffster me terwijl ik naar de badkamer ga om me klaar te maken.

“Ik heb geen idee,” zeg ik tegen hem. “Wat het ook is, ik hoop dat het snel gaat.”

De deur sluitend voordat Fluffster binnen kan komen, handel ik al mijn sanitaire zaken af en eindig ik met een plens ijskoud water op mijn gezicht.

Ik ben nu wakker, maar diep teleurgesteld.

Ik had gehoopt dat een goede nachtrust de gebeurtenissen van gisteravond zou verduidelijken,

maar hier ben ik, in de ochtend, en nog niets is logisch, vooral die kus niet...

“Dus, wat is er gebeurd nadat je was vertrokken?” vraagt Fluffster terwijl ik naar mijn kamer ga.

“Heeft Felix het je niet verteld?” Ik begin me klaar te maken.

“Dat heeft hij gedaan. Maar hij zei ook dat je ophing, dus ik vroeg me af of—”

“Er is niet veel gebeurd nadat ik had opgehangen,” lieg ik. “Ik ben daar weggegaan en ben naar huis gegaan.”

De chinchilla buigt zijn hoofd in een vreemd menselijk gebaar. “Nou... Ik ben er als je erover wilt praten.”

Klonk Fluffsters mentale boodschap extra wijs in mijn hoofd, of is het mijn verbeelding?

“Dank je,” mompel ik.

Natuurlijk ben ik *niet* van plan om de kus met Nero met mijn pluizige domovoj te bespreken.

Of met Felix.

Of met wie dan ook, eigenlijk.

Ik kan me voorstellen dat ik er met Ariël over zou praten als ze echt zou zeuren, maar ze is van haar vampierbloedverslaving aan het afkicken en ze zal niet snel met me praten.

Ik zucht. Ik mis Ariël nu al en ik maak me nog steeds zorgen om haar, zelfs hoewel ze eindelijk de hulp krijgt die ze nodig heeft.

Het schuldgevoel is echter het ergste. Het ligt net onder het oppervlak van mijn geest op de loer, klaar

om me te verstikken — net zoals de manier waarop Ariël me bijna verstikte toen ze onder Baba Jaga's controle was.

Ik schud mijn hoofd, kijk naar mezelf in de spiegel en frons.

Dat zul je altijd zien.

Ik ben puur op de automatische piloot bezig geweest en heb mijn leren broek aangetrokken, zwarte armbanden, het zwarte vinyl vest en de rest van mijn restaurantkleren.

Nou, wat dan nog?

Toen Nero zo genadeloos over mijn terugkomst onderhandelde, heeft hij het niet over de kleding gehad — dus ik kan dragen wat ik wil, zelfs als ik eruitzie alsof ik naar de dichtstbijzijnde goth club ga in plaats van naar een beleggingsfonds.

Ik haast me de kamer uit, stop bij de deur om mijn laarzen met stalen neuzen aan te trekken en ga dan naar het appartement van Rose.

Ze doet de deur open voordat ik aanbel en ze beloont me met een brede grijns.

“Kom binnen,” zegt ze en ze leidt me naar de keuken.

Mijn maag rommelt als ik het aroma van vers gebakken muffins en jasmijnthee inhaleer.

“Ga zitten. Eet,” zegt Rose, naar het hoofd van de tafel wijzend, waar ze mijn ontbijt heeft klaargezet.

“Ik heb alleen tijd voor een snelle hap.” Ik kijk naar haar wandklok en krimp ineen. “Nero houdt niet van laatkomers.”

“Ik weet zeker dat hij je liever onder ogen komt als je hebt gegeten,” zegt Rose met een glimlach die de hoeken van haar ogen bereikt. “Anders is hij degene die je zou kunnen bijten.”

Ik vecht tegen een blos. “Ik weet niet zeker wat je probeert te suggereren.” Ik blaas zo nonchalant mogelijk op mijn thee.

“Oké, vertel me eens,” zegt Rose. “Wat is er gebeurd nadat Vlad je mee had genomen naar de faciliteit in Gomorrah?”

Dus dat doe ik. Ik vertel haar dat ik Nero had bespioneerd, en hoe het een oud Russisch contract onthulde tussen mijn baas en de man die mijn biologische vader bleek te zijn: Grigori Raspoetin. Terwijl de ogen van Rose groter worden, vertel ik hoe Nero zich aan zijn kant van die afspraak heeft gehouden door me mijn hele leven in de gaten te houden en zich ermee te bemoeien wanneer hij dat nodig achtte. Ik stop net voor ik haar over de kus vertel, maar de manier waarop ze haar wenkbrauwen beweegt tijdens het deel waar hij me met de map in mijn handen betrapt, laat me me afvragen of ze het toch al geraden heeft.

“Dus je verjaardag is niet in de zomer?” vraagt ze wanneer ik stop met praten.

Ik stik bijna in mijn thee. “*Dat* is je reactie op alles wat ik je heb verteld? Niet dat ik meer dan honderd jaar oud ben, of zo? Of dat Nero heeft gedaan wat hij heeft gedaan? Van alle miljoenen dingen maak je je zorgen over mijn verjaardag?”

“Ik moet weten wanneer ik je je cadeau kan geven,” zegt Rose, terwijl haar ogen fonkelen. “Geschenken zijn belangrijk.”

“Ik zal nog steeds mijn verjaardag in de zomer vieren,” zeg ik en ik vecht tegen de drang om met mijn ogen te rollen. “Het is de dag waarop mijn adoptieouders me op het vliegveld hebben gevonden en ik zie geen reden om het niet te vieren zoals ik altijd heb gedaan.”

“Geweldig,” zegt Rose. “Ik heb dat in mijn agenda staan.”

Ik bijt in mijn heerlijke bosbessenmuffin en drink van de thee.

Ze zit daar maar naar me te kijken.

“Ben je niet woedend over het gedrag van Nero? Denk je denkt niet dat het een groot iets was dat hij—”

“Nero’s slechte gedrag is de reden dat je nog leeft — dat geldt ook voor Vlad,” zegt ze, haar toon nu somber. “In tegenstelling tot jou, maak ik er een gewoonte van om een gegeven paard niet in de mond te kijken.”

“Nou, je mag dit paard hebben,” mompel ik en ik haast me om mijn muffin op te eten zodat ik weg kan gaan. Rose begrijpt duidelijk niet de perversiteit van de situatie.

“Ik heb mijn eigen prachtige paard dat ik kan berijden, heel erg bedankt,” zegt Rose doodleuk. “En trouwens, ik denk niet dat je het meent. Ik betwijfel of je zou willen dat een andere vrouw hem zou —”

“Ik ben te laat.” Met een knalrood hoofd spring ik overeind. “Wat was die kleine gunst die je wilde?”

“Wacht. Ren alsjeblieft niet zo weg.”

Op m'n nummer gezet ga ik weer zitten en geef ik Nero mentaal de schuld van mijn onbeschoftheid.

“Het spijt me als ik je van streek heb gemaakt,” zegt Rose als ik mijn theekopje weer oppak. “Het is gewoon dat ik zag hoe Nero naar je keek toen Isis je gisteren in die helende slaap bracht.”

“Tuurlijk. Net als Dagobert Duck in zijn met goud gevulde zwembad.”

“De manier waarop je over hem praat, verraadt je, even dat je het weet. Je wilt hem, maar je denkt dat het ongepast is, dus je bent niet bereid om het een kans te geven.”

Ik betrap mezelf erop dat ik zo hard in de beker knijp dat het een wonder is dat hij niet versplintert. “Je hebt maar één ding goed. Dat afschuwelijke scenario zou ongepast zijn.”

“Oh kind.” De blauwe ogen van Rose krijgen een verre blik. “Ik begrijp je situatie veel beter dan je denkt.”

“Is dat zo?”

“Natuurlijk.” Rose staart naar het tafelkleed alsof ze het aantal draden aan het bepalen is. “Ook ik bevind me in een relatie die de definitie van ongepast is, en toen het begon, zat ik in de ontkenning, net als jij, en waarschijnlijk om dezelfde redenen.”

Ik voel een sterke drang om te schreeuwen dat Nero en ik *geen* relatie hebben. Ik wil ook de kamer uit stormen en de deur achter me dichtslaan, in tienerstijl. Maar dat sta ik mezelf niet toe. Rose duikt eindelijk in

de mysterieuze wateren die haar relatie met Vlad zijn, en ik ben te nieuwsgierig om haar te stoppen.

Zwijgend trek ik mijn wenkbrauwen een beetje op.

Het kan er uitzien als een nerveuze tic.

“De levensduur van mijn geliefde is theoretisch gezien onbeperkt,” zegt Rose stilletjes. “Ondertussen heb ik nog maar een paar decennia aan leven over.”

Ik hou mijn adem in, bang dat zelfs een uitademing haar zou kunnen afschrikken.

“We konden nooit kinderen krijgen — en ik wilde zo graag een dochter...” Ze blijft naar de tafel staren alsof het een filmscherf is dat haar lange leven afspeelt. “Zijn bloed heeft hetzelfde effect op mij als het bloed van Gaius op Ariël,” zegt ze op een nog zachtere toon. “We moeten altijd uiterst voorzichtig zijn.”

Ik kan mijn adem niet langer inhouden en blaas hem uit.

Ofwel dat nauwelijks hoorbare geluid of een herinnering lijkt Rose uit haar vreemde mijmering te halen. Opkijkend, ziet ze mijn blik en haar lippen vervormen zich. “Ik denk dat dat een omslachtige manier is om te zeggen dat het, ongeacht de omstandigheden, altijd de moeite waard is om liefde in je leven te hebben.”

“Daar ga ik niet tegenin,” zeg ik. “Ik zou mezelf gelukkig prijzen als ik iemand zou vinden die net zoveel voor me betekent als Vlad duidelijk voor jou betekent. Grote nadruk op *als*.”

Ze glimlacht en kijkt dan schaapachtig naar de

klok. "Ik ga je te laat laten komen. Wil je dat ik een muffin voor je inpak om op weg naar kantoor te eten?"

"Graag," zeg ik. "Dat zou geweldig zijn."

Ik drink mijn thee op terwijl ze opstaat, langzaam naar de oven loopt en er een muffin uit haalt.

"Dus, over die gunst," zegt ze terwijl ze mijn traktatie inpakt. "Vlad wil me weer meenemen op een kleine vakantie..."

"Dat is geweldig." Ik sta op. "Jullie twee moeten je vermaken."

"Juist," zegt ze. "Hier is het punt." Ze geeft me de bruine zak zonder mijn blik te ontmoeten. "Luci vindt onze vakanties stressvol. En ze voelde zich gisteren zo op haar gemak in jouw huis. Ik had gehoopt—"

"Wil je dat ik op je duivelsgebroid pas?"

"Ze zit al in haar draagmand," zegt Rose defensief. "En ze is gewassen."

Ik haal diep adem.

Rose verdient een vakantie. Vlad ook. Na de manier waarop hij gisteren zijn leven voor ons heeft geriskeerd, zou ik zelfs bereid moeten zijn om de kat voor hem in bad te doen. Zonder beschermende uitrusting.

"Waar is ze?" vraag ik, me erin berustend.

Rose leidt me naar de woonkamer en tilt de draagmand op.

Lucifur ligt erin te slapen en ze ziet eruit als een katachtige engel.

Rose heeft het beest gedrogeerd of Vlad heeft zijn

glamour op haar gebruikt — als het tenminste op katten of demonen werkt.

Omdat ik geen ledemaat wil verliezen, pak ik de draagmand voorzichtig op en breng hem naar mijn appartement. Rose gaat mee.

“Dood de kat niet,” zeg ik tegen Fluffster als hij met een verbijsterde uitdrukking naar de kooi staart.

“Nog een mond om te voeden?” De chinchilla kijkt verontwaardigd naar Rose.

“Ik zal haar eten en speelgoed brengen,” vertelt Rose hem. “Sasha, je moet gaan. Nero wacht.” Ze knipoogt naar me.

“Bedankt,” zeg ik, de drang onderdrukkend om met mijn ogen te rollen. “Geniet van je vakantie.”

“Zal ik doen,” antwoordt Rose en ze gaat terug naar haar huis om de kattenspulletjes te halen.

De lift is nog steeds kapot, met dank aan mezelf dat ik erin was gereden, dus ik neem de trap.

Als ik in de taxi stap, pak ik mijn muffin en begin ik erop te kauwen.

Nee.

Het eten doet niets om de hongerige vlinders te onderdrukken die zich in mijn maag lijken te hebben gevestigd.

Echt? Ben ik bang om hem onder ogen te komen?

Dat is gewoon dom.

Toch neemt de angst toe naarmate we dichterbij het fonds komen. Vragen wervelen door mijn hoofd, de een nog moeilijker dan de andere.

Hoe moet ik me gedragen als we elkaar zien?

Doe ik alsof de kus nooit is gebeurd?

Ik zou dat waarschijnlijk wel aankunnen, hoewel het zou zijn alsof je in het puin van je huis staat en je gedraagt alsof de tornado die het vernielde niet is gebeurd.

Als ik nog een hap van de muffin door slik, speel ik het einde van de ontmoeting van gisteravond in mijn hoofd als een gebroken plaat af.

Dan betrap ik mijn vingers erop dat ze mijn lippen aanraken en ruk mijn verraderlijke handen weg.

Eén gedachte blijft maar zeuren.

De echte Nero kussen was totaal anders dan mijn ervaring met Kit die zich als hem voordeed. Met de nep Nero herinnerde ik me dat hij mijn baas was, en de hele tijd wist ik hoe verkeerd elk contact tussen ons zou zijn.

Dat was niet zo met het echte werk.

Het is alsof mijn hersenen een pauze namen en mijn hormonen gisteravond mijn lichaam overnamen, ondanks het feit dat het aspect baas/mentor nu nog maar het topje van deze bergachtige ijsberg van ongepastheid is.

Nero is oud genoeg om mijn verre voorouder te zijn, mijn vreemde eeuwoude geboorte terzijde — en hij heeft me op zien groeien.

Maakt dat hem niet zoiets als die Humbert uit *Lolita*?

Aan de andere kant, ik ben tenslotte in de twintig.

Wacht, ben ik hem echt aan het verdedigen?

Hebben de woorden van Rose me betoverd, of heeft de kus me een permanente hersenbeschadiging gegeven?

“We zijn er,” zegt de taxichauffeur en haalt me uit mijn verwarde gedachten.

Ik betaal, stop de rest van de muffin in mijn mond en sprint naar de liften.

Ik ga naar mijn verdieping, knik naar een paar collega's, van wie de meesten vreemd naar me kijken, en ga naar mijn bureau.

Het is alleen dat mijn bureau weg is.

En niet alleen mijn bureau. Mijn stoel, mijn computer — alles is weg.

In plaats daarvan ligt er een handgeschreven briefje — een zeldzaamheid in dit papierloze kantoor.

Het ligt stoutmoedig op de nu lege vloer.

Het onberispelijke handschrift stelt in sterke, mannelijke lijnen:

Kom eerst naar mij toe.

- Nero

HOOFDSTUK TWEE

LANGS EEN WOEDENDE VENESSA STORMEND, LOOP IK onaangekondigd het kantoor van Nero binnen.

Hij heeft zijn zit-sta-bureau in de staande positie staan en is gelukkig aan het typen, zich schijnbaar onbewust van mijn komst.

Hij is in een gestreept shirt gekleed en heeft zijn mouwen tot aan zijn ellebogen opgerold — net zoals goochelaars dat doen om te bewijzen dat we er niets in verstoppen.

Wat een onzin.

Ik zou Nero net zo veel vertrouwen als een goochelaar. Als in, helemaal niet.

Ik schraap mijn keel.

Hij erkent mijn aanwezigheid niet.

“Waar is mijn bureau?” Hoewel hij volledig gekleed is, kan ik het niet helpen om het beeld van hem naakt voor me te zien — zonder twijfel zijn zijn blote

onderarmen daar de schuld van. “Hoe moet ik zonder een stoel of een computer werken?”

“Je vereert ons eindelijk met je aanwezigheid?” Nero stopt met typen en kijkt me aan, zijn blik blijft op mijn leren broek hangen. “Bestaat er zoiets als een casual maandag?”

“Maakt modeadvies deel uit van je beroemde mentorschapstraining?” Ik plof zonder uitnodiging in de bezoekersstoel. “Als dat zo is, dan kan ik wel wat make-uptips gebruiken.”

“Je hebt geen make-up nodig.” Nero’s ogen scannen mijn gezicht alsof hij er een plan voor een 3D-printer voor maakt.

Ik frons. “Was dat een compliment?” Als hij me met die verklaring wilde afleiden, dan is hij daar bewonderenswaardig goed in geslaagd.

Nero laat zijn bureau zakken en gaat in zijn eigen stoel zitten, waardoor onze ogen op hetzelfde niveau komen.

“Vertel me alles,” zegt hij dwingend.

“42,” zeg ik. Hij trekt zijn wenkbrauw op, dus leg ik uit, “Dat is het antwoord op het leven, het universum en *alles*.”

“Ik heb Douglas Adams ontmoet, weet je — de auteur van het boek waarnaar je nu verwijst.” Nero’s lippen krommen zich sardonisch. Voordat ik hem met vragen kan bestoken, zegt hij, “Laat me even duidelijk zijn. Hoe ben je in die puinhoop met Baba Jaga terechtgekomen?”

“Dat lijkt niet werkgerelateerd te zijn.” Ik sla

langzaam mijn in een leren broek geklede benen over elkaar — *Basic Instinct* kanaliserend.

Mijn manoeuvre werkt zoals gepland. De limbale ringen in Nero's ogen lijken te groeien, en voor even ziet hij eruit alsof hij op het punt staat om me vanuit zijn stoel te bespringen.

Wacht. Waarom zou ik dat willen? Mijn hartslag versnelt, ik haal mijn benen van elkaar en ga strijdlustig voorover zitten. “Waarom zou ik het je vertellen?”

Hij krijgt zichzelf in een oogwenk onder controle en met irritante kalmte vraagt hij, “Omdat je me niet kwaad wilt maken?”

Ik sta op het punt om hem een oprechte, “Ja, dat wil ik wel” te geven, maar hij moet zich mijn intentie realiseren, want hij geeft me een wetende glimlach en zegt, “Laat dat maar zitten. Ik ben je mentor. Het is mijn voorrecht om zulke dingen in die hoedanigheid te weten, dus je *zult* antwoord geven. Is dat duidelijk?”

Zuchtend leg ik uit hoe de zoektocht naar mijn erfgoed me naar Baba Jaga had geleid — en wat de boze heks in ruil wilde hebben, omdat ze Fluffster een herinnering had gegeven dat hij aan Raspoetin toebehoorde. Als ik bij het deel kom dat ze wil dat ik seks heb met Yaroslav de bannik, wordt Nero's gezicht zo donker dat ik bang ben dat zijn ork-scheurende klauwen eruit zullen komen.

Ik haast me om uit te leggen dat de seks met de bannik nooit is gebeurd, en nooit met mijn bewuste lichaam zou gebeuren, en Nero ontspant zich een

beetje. Dan vertel ik over mijn ontsnapping, en hoe ik Ariëls ontvoerde toestand had ontdekt. Uiteindelijk vertel ik hem over de redding en helemaal tot aan het deel toen ik om zijn hulp had gevraagd.

“Het was allemaal jouw schuld,” zeg ik tot slot. “Je hebt altijd geweten wie mijn vader is. Als je me dat gewoon had verteld, dan had ik Baba Jaga niet ontmoet.”

“Je gaat zo naar Lucretia.” Nero haalt zijn telefoon tevoorschijn en kijkt naar het scherm. “Over twee minuten.”

“Verander je zomaar ineens van onderwerp?” Ik weersta de drang om overeind te springen.

“Naar Lucretia gaan zal deel uitmaken van het mentorschap, en daarom zal de tijd die je met haar doorbrengt niet van je toegewezen werk worden afgetrokken.”

Toegewezen werk? Maakt hij een grapje? Hoe zit het met antwoord geven?

“Wie is mijn moeder?” eis ik. “En waar is —”

“Lucretia zal je in haar kantoor zien.” Nero doet zijn telefoon weg.

“Ik ga nergens heen totdat je me over mijn ouders vertelt.”

“We hebben een afspraak gemaakt,” zegt Nero koel. “Als het om het mentorschap en je baan bij het fonds gaat, dan doe je wat je gezegd wordt.”

“Gaat het om die geheimhoudingsclausule in dat stomme contract?” Ik sla mijn armen over elkaar. “Kunnen we niet een manier bedenken om dat te

omzeilen? Misschien kun je me een e-mail schrijven; dat was niet in 1916 uitgevonden.”

Nero kijkt me aan en staart dan duidelijk naar de deur.

“Alsjeblieft, Nero.” Ik laat de houding vallen, en trek puppyogen, in de hoop dat hij vatbaar is voor de truc die altijd bij Felix werkt. “Stel je voor dat iemand *jouw* familie voor jou zou verbergen. Als —”

Ik stop met praten omdat Nero’s gezicht angstaanjagend donker wordt. De lucht boven Mordor zag er niet eens zo slecht uit. Dan vervaagt hij in de bovennatuurlijke beweging die aan het orkbloedbad voorafging, en een fractie van een seconde later staat hij bij de deur.

“Eruit,” gromt hij, terwijl hij met zijn duim naar de uitgang wijst. “Nu.”

Iets in zijn stem doet me zonder twijfel gehoorzamen.

Overeind springend sprint ik het kantoor uit alsof er iets extreem gevaarlijks op het punt staat me te achtervolgen.

En voor zover ik weet, zou dat het geval kunnen zijn geweest.

HOOFDSTUK DRIE

“GA ALSJEBLIEFT ZITTEN,” ZEGT LUCRETIA ALS IK HAAR kantoor binnenkom.

Ik plof op de bruine lederen bank, strek mijn benen uit en doe de ontspannende ademhalingen zoals ze me zelf had geleerd.

Ze kijkt naar me met schijnbaar oneindig geduld.

Als ik kalm genoeg ben, kijk ik nog eens naar mijn omgeving.

Nu ik weet dat Lucretia eeuwenoud is, is het traditionele gevoel van dit kantoor logischer. Misschien had ze die antieke boekenplank al toen ze nieuw was en zag ze toe hoe haar boekencollectie door de jaren heen geel en prijzig ogend werd.

Aan de andere kant is Nero ook oud, maar zijn kantoor is ultramodern.

Ze staat op en sluit de ingewikkelde gordijnen die de glazen wanden van haar kantoor bedekken.

“Denk je dat dat ons privacy geeft?” zeg ik. “Nero

heeft ongetwijfeld overal in deze kamer bewakingsapparatuur zitten.”

“We hebben een contract, Nero en ik.” Ze loopt naar de boekenplank, pakt iets en komt dan naar mijn bank toe. “Wat er in deze kamer gebeurt, is privé.”

“Als je het niet erg vindt, ga ik ervan uit dat die man een leugenaar en een bedrieger is.” Ik kijk rond, maar zie geen verborgen apparaten, maar dat betekent alleen dat iemand zijn werk goed heeft gedaan.

“Het is een schriftelijk, bindend contract.” Lucretia geeft me het object dat ze vasthoudt — een soort oude pop. Moet ik er in knijpen tegen de stress? Voordat ik de kans krijg om het te vragen, voegt ze eraan toe, “Dergelijke contracten kunnen niet verbroken worden.”

“Hij kan je notities stelen.” Ik knijp in het speelgoed. Absoluut stress verlichtend. “Hij heeft het bij de therapeut van mijn moeder gedaan.”

“Privacy van mijn aantekeningen staat in het contract.” Ze laat zich in haar troonachtige stoel zakken.

“Nou, oké, maar voor zover ik weet, zou je alles wat ik tegen hem zeg zelf kunnen rapporteren.”

Ze ademt scherp uit en ze ziet eruit alsof ze in haar buik is geslagen.

“Het spijt me.” Ik laat mijn blik naar de pop in mijn handen vallen. “Ik ben vandaag niet echt in een vertrouwensstemming.”

“Waarom vertel je me daar niet over,” zegt ze zachtjes. “Doen alsof we inderdaad geen privacy

hebben. Er zijn toch wel andere onderwerpen die we kunnen bespreken?”

“Je hebt gelijk.” Ik ga recht zitten en kijk naar haar. “Hoeveel weet je over mijn situatie?”

“Niet veel. Waarom vertel je me niet alles vanaf het begin?”

Dus ik start in mijn verhaal — over de tv-voorstelling die misging, de zombie-aanvallen, de visioenen, de Raad, dat ik samen met Ariël een dodenbezweerder met de naam Beatrice uit had geschakeld, Nero’s orks, Harper de succubusvriendin van Beatrice, en Harpers wraak.

Ik begin haar dan over de puinhoop met Baba Jaga te vertellen, en ze gaat op het randje van haar stoel zitten als ik bij het deel over de bannik kom.

Waarom krijgt dat, van alle gruwelijke dingen die me zijn overkomen, speciale aandacht?

“Ken je Yaroslav?” vraag ik op een voorgevoel.

Ze begint te friemelen en er verschijnt een vleugje kleur op haar wangen. “Toen hij meer autonomie had, was Yaroslav een klant van me. We ontmoeten elkaar nog af en toe, maar minder formeel gezien zijn nieuwe situatie.”

“Ontmoet je hem nog steeds?” Het idee dat de bannik naar een psychiater gaat lijkt vreemd, maar ik ga zelf ook naar haar toe, dus waarom niet? Sterker nog, als *ik* onder Baba Jaga’s duim zou zitten, zoals Yaroslav, dan zou ik zeker veel therapie nodig hebben.

“Waarom zou ik hem niet ontmoeten?” Haar blos wordt dieper. “Ik mag mezelf van tijd tot tijd op een

spabehandeling trakteren, dus waarom zou ik niet met iemand praten die er toevallig al is?”

“Ik denk dat Baba Jaga het misschien niet goed zou vinden,” zeg ik.

“Wat ze niet weet, kan ze niet erg vinden.” De normale (voor een pre-vamp) bleekheid keert eindelijk terug naar Lucretia’s gezicht. “We praten alleen als er niemand anders in zijn sauna is. De banya staat open voor iedereen die bereid is om te betalen, en Baba Jaga is trots op de winst die de zaak maakt. Hij is zelfs erg populair in de Cognizantengemeenschap, vooral bij de vampiers.”

“Serieus?”

“Waarom niet?” Ze trekt haar wenkbrauwen op. “Vampiers houden ook van spa’s. Ik heb Gaius daar talloze keren gezien, en enkele andere ordehandhavers ook. Toen ik daar vorige week was, was er een —”

“Was je daar vorige week?” Ik sta bijna op van mijn bank.

“Zeker. Maar voor jouw ongelukkige avontuur.” Ze bijt op haar lip. “Ik kan je niet meer details vertellen — geheimhoudingsplicht, begrijp je.”

“Maar —”

“Alsjeblieft, Sasha,” zegt Lucretia. “Laten we over jou praten.”

Ik zucht. Ze is duidelijk terug in haar psychiatrische modus en ze zal niets meer over dit intrigerende onderwerp zeggen.

Ik kan mijn gedachten niet tegenhouden om het me af te vragen.

Heeft Lucretia ook een ongepaste relatie? En nog wel met een klant? Yaroslav *was* een lust voor het oog, dus ik kan het haar niet kwalijk nemen...

“Vertel me alsjeblieft de rest van het verhaal,” zegt Lucretia, voorover leunend om me aandachtig aan te staren.

Oeps. Verraadde mijn emoties op de een of andere manier waar ik net aan dacht?

Ze is tenslotte een empaat.

“Ik was bijna aan het einde,” zeg ik en ik ga verder om haar over het op een visioen-gebaseerde plan van de bannik te vertellen voor mijn ontsnapping en wat erop volgde. Ik sluit af met hoe de zoektocht naar mijn ouders gisteravond Nero’s rol in mijn leven had onthuld.

Hoewel ik Lucretia niet over de kus vertel, krijg ik hetzelfde gevoel als bij Rose: dat de psychiater het misschien op de een of andere manier heeft afgeleid.

Haar uitdrukking ziet er veel te wetend uit.

“Dat is veel om mee om te gaan,” zegt Lucretia als ik stil word. “Je emoties gaan alle kanten op. Nero had gelijk om voor te stellen dat je naar mij toe moest komen.”

“Hij heeft het niet voorgesteld.” Ik knijp in de pop. “Hij gebood het.”

“Nou.” Ze glimlacht raadselachtig naar me. “Zijn hart zat tenminste op de juiste plaats.”

“Zijn hart is waarschijnlijk een brok metaal die hij in een ondergrondse bunker bewaart,” mompel ik.

Ze grinnikt. “In ieder geval ben je hier, dus je kunt net zo goed wat voordeel uit de situatie halen.”

“Waarschijnlijk.”

“Waarom kies jij geen onderwerp? Welk onderwerp dan ook. We kunnen er dan gewoon als vriendinnen over praten,” stelt ze voor.

“Eerlijk gezegd weet ik niet waar ik moet beginnen.” Op de een of andere manier stelt ze me op mijn gemak door gewoon in dezelfde kamer te zijn — een vreemd effect dat ik had opgemerkt toen we elkaar voor het eerst hadden ontmoet.

“Ik voelde veel schuld toen je me je verhaal vertelde,” zegt ze, “en schuld is een zware last om te dragen. Dus tenzij het iets te maken heeft met het verboden onderwerp van Nero, waarom praten we dan niet over de reden waarom je je zo voelt?”

Heb ik een Nero-gerelateerd schuldgevoel?

Ik heb hem met de gizmo van Felix bespioneert, en ik heb ook in zijn huis ingebroken.

Nee. Geen schuldgevoel op dat punt.

Ik ben bijna trots.

Het enige waar ik misschien spijt van heb, is dat ik hem terug heb gekust. Misschien. Toch voel ik me er niet *schuldig* over.

Als iemand zich schuldig moet voelen over de kus, dan is het Nero. Geflikflooï maakte geen deel uit van de deal die hij met mijn vader sloot, daar ben ik vrij zeker van.

“We kunnen over iets heel anders praten,” zegt Lucretia als ik zwijg. “Er waren een aantal zeer

complexe emoties die ik tegen het einde van je verhaal ontdekte, en—”

“Schuld is een goed onderwerp,” zeg ik snel. Ik ga me echt niet in de emoties rond de kus verdiepen. “Ik voel me extreem schuldig over Ariëls situatie.”

“Vampierbloedverslaving is een vreselijke aandoening.” Lucretia duwt haar vingers tegen elkaar. “Ik heb eerlijk gezegd vroeg in mijn carrière in die afkickkliniek gewerkt. Het is uitstekend. Als Ariël echt beter *wil* worden, dan kunnen ze haar helpen.”

“Ik weet niet of ze beter wil worden.” Ik trek mijn benen naar mijn borst en hou ze vast. “Ik hoop het.”

“Hmm.” Lucretia staart me zonder te knipperen aan, alsof ze in mijn ziel kijkt. “Ik weet dat logica dit soort situaties niet oplost, maar het is misschien een goede plek om te beginnen.”

“Logica?”

“Je hebt Ariël niet meegesleept om tegen Beatrice te vechten,” zegt Lucretia. “Het was andersom. Zij zou het tegen de dodenbezweerder opnemen, en jij dwong haar om je mee te nemen. Toch doe je alsof ze gewond is geraakt, omdat jij haar hebt gedwongen om te gaan.”

“Ze beschermd me tegen mijn problemen.” Ik laat mijn benen zakken en hou het knijpspeelgoed tegen me aan, zoals ik Fluffster zou knuffelen. “Als ik er niet was geweest, dan was ze niet gewond geraakt en had ze dus geen vampierenbloed geproefd.”

“Besef je dat één teug van Gaius haar *geen* verslaafde had moeten maken?” zegt Lucretia.

“Nee?”

“Nee.” Ze huivert. “Dat weet ik uit eigen ervaring. Ik ben enige tijd geleden gewond geraakt, en toevallig heeft Gaius me op dezelfde manier gered. Ik ben helemaal niet verslaafd geraakt. Het is net zoiets als morfine krijgen na een gruwelijke blessure; elke kans op euforie is minuscuul.”

“Zelfs als wat je zegt waar is, vermoed ik dat ze verslaafd is geraakt door haar PTSS.”

“Je zegt dat alsof *dat* jouw schuld is,” zegt ze. “Jij hebt haar niet naar de oorlog gestuurd. Jij hebt niet —”

“Toch had ik meer kunnen doen.” Ik betrap mezelf bijna op het verstikken van de arme pop en maak mijn greep lossere. “Ik had bijvoorbeeld kunnen voorstellen dat Ariël naar jou toe zou gaan.”

“Denk je dat dat zou hebben gewerkt?” vraagt ze. “Ontkent ze niet dat ze PTSS heeft?”

“Het zou hebben gewerkt als ik het hard genoeg had geprobeerd,” zeg ik koppig. “Trouwens, de verslaving is slechts een deel van alles. Ik had ook niet gemerkt dat mijn vriendin was ontvoerd.”

“Je zei dat ze voor de ontvoering niet meer thuiskwam. Hoe kon je weten dat ze niet gewoon uit was met Gaius?”

“Ik weet het niet.” Ik laat de pop op mijn schoot zakken. “Ik voel me nog steeds niet zoveel beter.”

Eigenlijk is dat een leugen.

Op de een of andere manier voel ik me wel een beetje beter.

“We kunnen hier later meer over praten,” zegt ze — zonder twijfel voelt ze mijn opluchting met haar

empathische krachten. “Waren er nog andere schuldgerelateerde kwesties die je wilde bespreken?”

“Misschien,” verras ik mezelf door dat te zeggen. “Of beter gezegd, mijn gebrek aan schuld.”

Ze geeft me een bemoedigende blik en ik voel een sterke drang om de vernietigende woorden eruit te persen.

“Ik heb Baba Jaga’s mannen neergeschoten en vermoord.” Ik pak de pop nog een keer. “En ik had er geen spijt van. Ik bleef ze neerschieten,” fluister ik en herinner het me met een rilling. “En ik heb tot op dit moment niet veel over hun dood nagedacht. En dat geldt ook voor de dood van Beatrice en Harper. Toegegeven, ik heb ze niet persoonlijk — “

“Ik kan voelen hoe erg die acties je storen,” zegt Lucretia fronsend.

Ik bijt op de binnenkant van mijn wang. “Nou... Ik ben bang dat ik een soort monster ben.”

“Dat hoeft niet. Ik heb in mijn leven echte monsters gekend,” zegt ze scherp. Dan neemt ze een grote, kalmerende ademhaling en lijkt ze de vreemdheid die over haar heen kwam van zich af te schudden. “Zo ben je niet,” zegt ze met een stabielere stem. “Je vragen laten zien dat je in staat bent tot wroeging.” Ze lacht zwakjes. “Monsters vertellen hun zonden niet aan hun therapeuten. Monsters zijn niet tegenstrijdig.”

“Ik zou niet zeggen dat ik tegenstrijdig ben.” Ik leg de pop op de salontafel naast mijn bank. “Wat je voelt, is waarschijnlijk aan een bepaald iemand te wijten die ik soms *wil* vermoorden.”

De glimlach verspreidt zich naar de hoeken van haar ogen. “De bron van je angst zou hetzelfde kunnen voelen.”

Ik frons. “Ik weet niet zeker of hij — ik bedoel, de bron — tot gevoelens in staat is.”

“Je zou versteld staan,” zegt ze en ze kijkt dan naar de gordijnen. “Als het om gevoelens gaat, kan de hypothetische persoon net zo bang zijn als jij, zelfs als jullie redenen anders zijn.”

“Bang?” Ik ben geneigd om weer naar de pop te grijpen, maar in plaats daarvan staar ik haar gewoon verward aan, onzeker over wat ik onmogelijker vind: de belachelijke dingen die ze over mij suggereert, of dat Nero ergens bang voor kan zijn.

“Ik denk dat ik liever heb dat je gedurende veel sessies tot deze inzichten komt.” Ze kijkt naar beneden. “Ik ben geen goede therapeut door dit überhaupt ter sprake te brengen.”

“Maar nu je dat hebt gedaan, moet je het uitleggen,” zeg ik. “Als een vriendin.”

Ze kijkt naar de deur.

“Je zei dat we niet gehoord zouden worden,” herinner ik haar eraan. “Je kunt dat niet als excuus gebruiken wanneer het jou uitkomt.”

“Goed dan.” Ze kijkt me aan. “Je hebt al heel lang geen relatie meer gehad. Je hebt er ook nooit een gehad waarbij je je emotioneel kwetsbaar voelde. Heb ik gelijk?”

Wacht eens even. Ik heb haar nooit over mijn

droogstand, of de korte, onbevredigende relaties verteld die eraan vooraf gingen.

Is ze er echt met behulp van Hannibal Lecter-achtige psychiater-methoden achter gekomen?

De goochelaar in mij wil een eenvoudigere uitleg, dus ik vraag, “Heb je die informatie uit de bestanden gehaald die Nero over mij heeft?”

Haar blauwe ogen krijgen een treurige blik. “Ik wist dat dit een slecht idee was.”

“Nee.” Ik ontspan mijn handen en realiseer me dat ze in vuisten waren gebald. “Je hebt gelijk over mijn verleden, maar wat dan nog? Het is gewoon pech. Ik was op school gefocust en daarna op mijn carrière. Er is geen sinistere diepere betekenis.”

Ze houdt haar hoofd schuin. “Je vreest in de steek gelaten te worden door de persoon op wie je verliefd wordt.”

“Nou, duh,” zeg ik. “Is dat niet bij iedereen het geval?”

“Bij mij niet,” zegt ze. “Bij Vlad en Rose niet. En —”

“Goed,” zeg ik geïrriteerd. “Zelfs als wat je zegt waar is, wat niet waar is, heeft het niets te maken met waarom ik geen gevoelens zou moeten ontwikkelen voor de hypothetische persoon over wie we het eerder hadden. Het is volkomen normaal om op je hoede te zijn voor kwaadaardige, manipulatieve klootzakken.” Ik realiseer me dat mijn stem omhooggaat, dus haal ik diep adem en voeg er rustiger aan toe, “Waar is *hij* bang voor?”

“Dat een ander persoon waar hij om geeft, zal

sterven,” zegt ze somber. “Maar vraag me niet om details, want het is niet aan mij om ze te delen.”

Alsof ze op dat moment heeft gewacht, gromt Lucretia’s maag als een beer die uit zijn winterslaap opstaat.

Ze bedekt haar buik met een delicate hand en grinnikt vrolijk.

“Gered door de maag,” mompel ik, nog steeds overweldigd door het onderwerp waar we tegenaan zijn gelopen. Slikkend recht ik mijn schouders. “Zullen we de sessie beëindigen?”

“Als je wilt.” Ze knikt.

Ik sta op. “Wat dacht je ervan als ik je ontbijt betaal voordat ik weer een bepaald iemand onder ogen kom?”

“Afgesproken,” zegt ze en ze staat op van haar troon. “Maar je moet beloven om terug te komen.”

“Ik betwijfel of ik een keuze zal krijgen,” zeg ik terwijl we het kantoor verlaten.

Ik kan ook wel een bezoekje aan de kantine gebruiken.

Om Nero weer onder ogen te komen, moet ik genoeg espresso consumeren om een neushoorn van de muren te laten stuiteren.

HOOFDSTUK VIER

ZENUWACHTIG VAN ALLE CAFEÏNE, STORM IK VOOR DE tweede keer op één dag Nero's kantoor binnen.

Deze keer stopt hij onmiddellijk met typen en kijkt op me neer.

“Dat was snel,” zegt hij. “Ik heb nooit gezegd dat je je therapie snel moest doen.”

“Ik ben hier om mijn ‘werktoewijzing’ af te handelen,” zeg ik. “Ik wil graag weten wat dat is en hoe ik het zonder bureau kan bereiken.”

“Volg me,” zegt hij en hij marcheert het kantoor uit.

Tegen de tijd dat ik zijn langbenige stappen inhaal, heeft hij de lift al opgeroepen.

Nero verrast me met een galant gebaar en houdt de liftdeur tegen. “Jij eerst.”

Neemt hij me in de maling?

Mijn hartslag stijgt om de een of andere reden (zonder twijfel van de stevige wandeling), ik glij naar binnen en leun tegen de achterkant van de lift.

Nero slentert naar binnen en stopt bij de liftknoppen, zijn zijkant naar mij gericht.

Ik knars van ergernis op mijn tanden. De man slaagt erin om er geweldig uit te zien, zelfs in profiel.

Mijn keel voelt ongemakkelijk droog aan als ik me realiseer dat we samen in een kleine ruimte opgesloten zitten.

Neemt hij altijd meer ruimte in dan de wetten van de natuurkunde voorschrijven?

Zich niet van mijn ongemak bewust, haalt Nero een ongewoon uitziende kaart tevoorschijn en veegt deze over iets waarvan ik gedacht zou hebben dat het de override van de brandweer op de liftknopconsole zou zijn.

De lift tingelt goedkeurend.

Nero drukt op de knop met het label B01 — een van de getallen die niet werken wanneer een gewone werknemer op hen drukt, ongeacht hoe nieuwsgierig deze gewone werknemer ook is.

We gaan in een stilte naar beneden die steeds ongemakkelijker wordt. “Gaan we naar je geheime ondergrondse hol?” vraag ik, maar half grappend.

De hardnekkige geruchten dat Nero een grot heeft die gevuld is met geld en rijkdom, worden vaak bij deze verboden keldervloeren genoemd.

Nero trekt een wenkbrauw op, maar antwoordt niet.

“Ik zou zeker in goud willen zwemmen,” zeg ik.

“Daar heb je vandaag geen tijd voor, ben ik bang,” zegt hij, zijn uitdrukking onveranderlijk. “Jouw taak is

de eenvoud zelf. Je moet me een aandelenadvies geven. Slechts eentje. Dat is alles.”

“Dat klinkt niet zo slecht.” Ik glimlach opgelucht naar hem en hij glimlacht terug — maar er klopt iets niet. Het lijkt alsof hij me uitlacht, en niet naar me lacht.

De lift tingelt.

We verlaten een lange, slecht verlichte gang die me aan de geheime doorgangen doet denken die naar de poortenhub op JFK Airport leiden.

Terwijl ik Nero een paar hoeken om naar beneden volg, wordt de gelijkenis sterker.

Voor het geval dat, haal ik mijn telefoon tevoorschijn en maak aantekeningen over de bochten die we maken — net zoals ik in het JFK-labyrint deed toen Ariël me leidde.

We gaan rechtsaf en de gang eindigt met een metalen deur.

Er is aan de voorkant van de deur een digitaal scherm.

Nero reikt ernaar en ik bereid me voor om nonchalant te bespioneren wat hij typt.

Alsof *hij* de helderziende is, gebruikt Nero zijn lichaam om de toetsen die hij indrukt uit mijn zicht te houden.

Het enige wat ik goed kan zien is zijn achterkant — niet slecht wat troostprijzen betreft.

“Is dat een kluis?” vraag ik wanneer de deur openzwaait. “Is dit waar je geld is opgeslagen?”

Nero gebaart me alleen om naar binnen te gaan, dus dat doe ik.

De kluis is geen kluis.

Het is een gemeubileerde kamer.

Een donzig tapijt met een modern kunstmotief ligt op de vloer, met een comfortabel ogend meditatiekussen in het midden. Mijn oude stoel is hier ook. Hij staat aan de zijkant, maar er is geen bureau of computer. Er staat echter achterin een bank.

Kan de computer in een van de aangrenzende kamers zijn? Ik zie wel twee deuren, dus misschien is dat waar het werkstation wordt bewaard?

Het enige monitorachtige scherm is een toetsenbord dat identiek is aan het toetsenbord aan de buitenkant.

Nero blokkeert opnieuw wat hij op het toetsenbord typt, en als hij klaar is, verschijnt er 8:00.00 op het scherm boven het numerieke toetsenblok. Een seconde later verandert de klok in 7:59.59.

Wacht eens even.

Hij kan niet de bedoeling hebben om —

“Dit is de werktoewijzing,” zegt Nero, naar het digitale aftellen wijzend. “Je dient elke werkdag acht uur te werken.”

“Dit is schandalig.” Ik kijk naar de metallic glans van de muren en dan naar mijn baas.

Nero trekt weer een wenkbrauw op. “Jij zult de enige persoon bij het fonds zijn die zo weinig uren draait, en dat weet je. Zelfs jij werkt normaal gesproken meer uren.”

“Ik heb het hier over.” Ik zwaai naar de kluisvormige ruimte. “Dit is van elke claustrofoob de ergste nachtmerrie.”

“Het is driehonderd vierkante meter, waardoor het het op een na grootste kantoor in dit gebouw is.” Nero slaat zijn armen over elkaar. “En je hebt geen claustrofobie.”

“Na acht uur in deze kooi te hebben gezeten, zou ik het weleens kunnen ontwikkelen,” mompel ik.

“Als je Lucretia ervan overtuigt dat je echt claustrofobie hebt ontwikkeld, dan zal ik met je van kantoor ruilen.” Nero komt naar me toe.

Ik trek me van hem terug. “Waarom doe je dit?”

“Deze kamer is geluiddicht en niemand zal je kunnen onderbreken.” Tot mijn opluchting stopt hij een paar meter bij me vandaan. “Kun je een omgeving bedenken die gunstiger is voor je visioenen?”

Ik wil mezelf slaan, omdat ik het niet eerder begreep.

Natuurlijk.

Dit is de perfecte plek voor meditatieve contemplatie — op een manier die bijvoorbeeld een grot in de bergen zou kunnen zijn.

Aan de andere kant lijkt het ook erg op eenzame opsluiting, wat meestal een straf is die erger is dan gewone opsluiting.

En het komt allemaal op de stomme visioenen neer.

Hoe kon ik dat vergeten?

Grigori Raspoetin — of moet ik *mijn biologische vader* zeggen — had Nero een profetie gegeven die alle

opmerkelijke gebeurtenissen in de jaren tussen 1916 en 2016 had benoemd. Net als Biff, de schurk in *Back to the Future II*, heeft Nero Raspoetins vooruitziende blik in obscene rijkdom veranderd.

Nu we buiten de tijdlijn van de lijst staan, gaat Nero mij gebruiken om het geld te laten stromen.

Misschien heb ik geluk dat hij me na acht uur uit deze kooi laat gaan.

Tenminste, dat neem ik aan.

Hij draait zich naar de deur.

“Hoe zit het met de lunch?” vraag ik snel.

Hij loopt naar een van de deuren en opent die. Afgezien van metalen muren ziet de kamer eruit als een hoogwaardige keuken, met een magnetron en een gewone oven, een broodrooster en een gigantische koelkast met glazen muren.

In de koelkast staan genoeg gastronomische gerechten om een leger van de meest kieskeurige fijnproevers te voeden.

Sommige dingen zien er zo goed uit dat ik bijna zou willen dat ik niet al die muffins had gegeten.

“Hoe zit het met een toilet?” vraag ik. Mijn hart zakt verder in m’n schoenen, omdat ik zie waar dit heengaat.

Nero neemt me mee naar de andere deur, en natuurlijk zit er een enorme luxe badkamer achter — met een douchecabine en een jacuzzi. Het meest verontrustende is, dat hij een kast opent, die gevuld is met mijn favoriete merken van cosmetica, shampoos, zepen, en zelfs producten voor vrouwen.

“Wat als er een noodgeval is?” vraag ik, voor een groot deel om mezelf niet af te vragen hoe hij wist welke producten hij moest halen.

“Druk op het toetsenbord op 112,” zegt Nero. Hij moet een glinstering in mijn ogen hebben gezien, want hij voegt eraan toe, “Als je dat doet als er geen noodgeval is, dan zal je werktoewijzing voor die dag worden verdubbeld.”

Ik loop de badkamer uit.

Hij volgt me naar buiten. “En probeer niet het wachtwoord te raden en te beweren dat je 112 wilde typen. Als er op enig moment en om welke reden dan ook een verkeerd wachtwoord wordt ingevoerd, zal ik het weten — en je werktoewijzing zal dan een hele week verdubbelen. Is dat duidelijk?”

“Helemaal.” Ik geef hem een onheilspellende blik.

Hoe kon ik zo’n onuitstaanbare man zoenen? Ik moet gek zijn geweest om hem op welk niveau dan ook aantrekkelijk te vinden.

“Ik zie je als je klaar bent,” zegt hij en loopt naar de uitgang.

“Verwacht je dat ik je een aandelenadvies geef zonder daadwerkelijk onderzoek te doen?” vraag ik, naar zijn rug fronsend. “Zonder enige technologie te gebruiken?”

“Ik geloof in je.” Nero draait zich om en tikt tegen zijn voorhoofd. “Ga nu aan het werk.”

Hij vertrekt en de dikke metalen deur sluit zich af met de finaliteit van een belastingcontrole.

“Je bent verschrikkelijk!” schreeuw ik, maar ik

betwijfel of hij me door de dikte van het metaal heen kan horen.

Yep. Er komt geen antwoord. In feite is de kamer zo stil dat het griezelig is voor een New Yorker zoals ik.

In de doodse stilte hoor ik mijn snelle ademhaling.
Het lef van die man.

Hoe verwacht hij dat ik visioenen krijg als hij me zo kwaad maakt?

Maar aan de andere kant heeft hij een fout gemaakt.

Hij heeft niet expliciet gezegd dat ik een visioen moest hebben om hem de aandelentip te geven.

Ik kan hem in theorie zeggen dat hij alles moet kopen wat er in me opkomt.

We hebben bijvoorbeeld nooit in CAKE geïnvesteerd, die toevallig de ticker is voor The Cheesecake Factory. We hebben ook nooit EAT gekocht — een bedrijf dat eigenaar is van verschillende andere restaurantketens.

Nee, dat kan mijn maag zijn die praat. Er stond taart in de koelkast.

Als alternatief, misschien moet ik BOEM aanbieden, dat is een metaalbewerkingsbedrijf dat explosieven gebruikt. De investering in dat aandeel zou ook boem gaan.

Ik glimlach als de Grinch nu ik in de flow van de oefening kom.

Misschien moet ik Nero zeggen in Harley-Davidson Motors te investeren? Dat zou hem goed uitkomen: hun ticker is HOG, en Nero gedraagt zich tenslotte als een varken.

Of gedraagt hij zich als een hond? Je hebt in dat geval WOEF — een diergeneeskundig bedrijf.

Nee.

Te voor de hand liggend.

Ik zal hem zeggen in Majesco Entertainment te investeren, een videogamebedrijf dat de ticker 'COOL' heeft.

Tenzij dat hem doet denken dat we 'cool' zijn, wat we niet zijn.

Mijn glimlach verdwijnt.

Wat gebeurt er als ik hem een van deze leuke aandelennamen vertel, en hij een hoop geld verliest? Verdubbelt dat ook mijn 'werktoewijzing'?

Ik zucht.

Nu ik rustiger ben, moet ik proberen om Nero een aandelentip te geven op basis van een visioen, ongeacht hoezeer ik had genoten van de bekrompen wraak om hem in puur willekeurige aandelen te laten investeren.

Ik parkeer mijn kont op het meditatiekussen, sluit mijn ogen en probeer in Hoofdruimte te komen.

Naarmate mijn ademhaling gelijkmatiger wordt, wordt mijn geest zalig leeg. Het enige wat ik nu opmerk, is mijn ademhaling.

Ik zweef voor onbepaalde tijd in die prachtige staat, totdat mijn handpalmen warm worden.

Dit is het.

Bliksem schiet vanuit mijn handpalmen in mijn ogen, en ik zweef weg.

DE GEBRUIKELIJKE LICHAAMLOZE VREEMDHEID VAN
HOOFDRUIMTE OMRINGT ME WEER.

Ik zweef daar en probeer me aan de vreemde
zintuigen aan te passen die uniek zijn voor deze plek.

Al snel word ik me bewust van de surrealistische
vormen om me heen — vormen die visioenen
vertegenwoordigen.

Oké, wat nu? Ik heb geen idee hoe ik de vormen
kan vinden die Nero geld op zullen leveren.

Moet ik groene en muntachtige vormen zoeken? Of
die de vorm van munten of diamanten hebben?

Een betere vraag is, waarom moet ik deze dingen
altijd zelf uitzoeken?

Waarom moest Nero Darian weggagen?

Ondanks al zijn fouten en duidelijke agenda's, heeft
Darian me nu vaak genoeg gered — en ik betwijfel of
ik Hoofdrimte zo snel zou hebben bereikt zonder zijn
jubileumcadeau van de videoband.

Die goede oude manipulatieve Darian.

Waar is hij nu? Is er een manier waarop hij met me
kan praten zonder Nero's toorn te riskeren?

Ik kan me hem nu bijna voorstellen, mijn vragen
ontwijkend, als Britse royalty klinkend —

Plotseling gebeurt er iets heel vreemds, dat wil
zeggen, zelfs vreemd voor Hoofdrimte.

Er verschijnt een bewegende vorm naast me.

Een vorm die zo anders is dan de rest dat het net zo
goed een andere soort kan zijn.

Nee, het is meer als het vergelijken van een

concreet fysiek object (zoals een augurk of een stinkdier) met iets kortstondigs (zoals eer of gerechtigheid).

Naast de Hoofdruimte-attributen die ik heb gelabeld naar temperatuur, kleuren, smaak en muziek, heeft deze verschijning er nog miljoenen meer — de meeste zonder sensorische parallellen.

Maar dat is niet wat er het meest vreemd aan is.

Het is de overtuiging dat het verschijnen ervan werd veroorzaakt door mijn gedachten over Darian.

Dat, en het feit dat het bewust is.

Ik weet niet hoe ik dit weet. Ik weet alleen dat *het* op *mij* lijkt. Ik wed dat als ik op magisch wijze mijn Hoofdruimte aandacht naar binnen zou draaien, ik waarschijnlijk dezelfde geweldige complexiteit zou zien.

Verwachting (bij gebrek aan een betere term) pulseert van de entiteit.

“Wat wil je dat ik doe?” Wil ik vragen, maar ik weet niet hoe.

De entiteit is ongeduldig met de talloze attributen bezig.

Ik zweef daar en denk na over wat ik moet doen.

Dan weet ik het.

Waarom probeer ik niet het gebruikelijke?

Als het op regelmatige vormen aankwam, dan zou ik me een beetje uit moeten strekken en ze metaforisch aanraken om een visioen te activeren.

Zal het in dit geval werken?

Ik probeer het.

De entiteit pulseert van opwinding en lijkt naar mij te reiken net als ik naar hem reik — dat is het moment dat een visioen-achtig zwart gat me naar binnen zuigt.

HOOFDSTUK VIJF

IK STAAR NAAR EEN SPEELKAART IN MIJN HAND.

Mijn vingers zien er vreemd uit — groter en zonder nagellak.

Wat raar.

Ik probeer te bewegen, maar ontdek dat ik dat niet kan.

Huh?

“Ruiten twee,” denkt een mannelijke stem in mijn hoofd met een opvallend Brits accent.

“Darian?” antwoord ik. “Wat doe je in mijn hoofd?”

Geen antwoord.

In plaats daarvan bewegen mijn ogen zich van de kaart om mijn omgeving in me op te nemen — dat is het moment dat ik me realiseer dat ik geen controle over mijn lichaam heb.

De omgeving is verrassend vertrouwd.

Dit is het restaurant waar ik mijn magie deed totdat

ik werd verboden om dit te doen — alleen is alles weggespoeld, bij gebrek aan een betere term.

Het is alsof alles met een oude camera is gefilmd, en dat iemand daarna die beelden in een virtual reality-omgeving heeft omgezet.

De mensen aan de andere tafels zijn niet te onderscheiden, en zelfs de kleur is uit de meeste objecten gelopen.

Zonder dat ik dat wil, pak ik een bierflesje van de tafel en neem een slok.

Tot mijn verbazing smaakt de donkere pils lekker, niet bitter zoals gewoonlijk.

“Ruiten twee,” zegt een vrouwelijke stem die zoals ik klinkt, maar die niet uit *mijn* mond komt.

Ik kijk op.

Daar sta ik, met een pak speelkaarten in mijn handen en ik grijns.

Is dit weer een truc van Kit?

Het is mogelijk, hoewel deze *ik* er niet echt uitziet als ik — en Kit was behoorlijk accuraat.

Deze persoon lijkt op mijn veel hetere zus die enorm veel plastische chirurgie heeft ondergaan en vervolgens een paar jaar is gefotoshopt.

Ik zoom in op dat gezicht alsof ze op het punt staat een engelachtige halo te ontkiemen.

“Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?” zeg ik tegen de andere ik met Darians stem.

Wacht, is zelfs mijn stem van Darian?

“Heel goed,” zegt de supermodelversie van mij met